

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΗ' (ΕΞΑΜΗΝΟ Α')

Σάββατο Ἀθήνα, 6 Μάρτη 1921

ΑΡΙΘ. 726 (ΦΥΛ. 10)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΑΓΗΣ: Doomed....

ΑΘ.ΚΥΡΙΑΖΗΣ: Στροφές.

ΨΥΧΑΡΗΣ: «Τὰ δυὸ τριαντάφυλλα τοῦ Χάρου»
(συνέχεια).

Α. ΠΑΛΛΗΣ: Μπρουσός (συνέχεια).

ΑΓΓΕΛΟΣ ΡΩΜΑΙΟΣ: Ὁ δουλευτής.

Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ: Σ' ἕναν ὄμιλο.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ: Σὲ κάπιοι

Χ.: Μωραϊτίδης καὶ Ξενοπούλος — Πινακίδα σὲ κα-
νοτάφιο.

ΚΡΕΙΝΟΝ ΤΑΩΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ: Ἡ σημαδεμένη.

ΚΛΕΒΡ. ΠΑΛΛΗΜΟΥ: Φεμινισμός καὶ Ἐκπαίδευση.

ΑΚΡΟΑΤΗΣ: Τρεῖς ὁμιλίαι τῆς κ. Σικελιανού.

ΑΠΟ ΒΑΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΑΟΜΑΔΑ: Νεοελληνικὴ φι-
λολογία. — Ἑξήν φιλολογία. — Νέα Βιβλία. —

Ἑνὰ περιοδικά. — Φοιτητικὴ Συντροφιά. —

Βαρβαροπάζαρο. — Χωρὶς γραμματόσημο.

DOOMED.....

Βαρύ, πολὺ βαρὺ τύποψινὸ τὸ δεῖλι.....
Μιά, μιά οἱ σκέψεις πέφτουνε καρφιά λιωμένα
Μὲς στῆς καρδιάς μου τᾶδυντα. Θεριακωμένα
Ἀπὸ ἐνάντιες ἔγνοιες, μένουνε τὰ χεῖλη

Κλειστά. Κένῳ ἀπὸ τῆ δυτικῇ τὴν Πύλη
Τὴν οὐράνια, ἀπὸ φῶς κύματα ροδισμένα
Σκορπάνε μυστικὲς χαρὲς στὴν Πλάση, ἑμένα
Τραβάει τρεμουλιαστὸ ἕνα φῶς ἀπὸ καντήλι.

Δὲν καίει μπρὸς σὲ Παναγίᾳ ἐλπιδοφόρα,
Οὔτε σὲντάφιο μάρμαρο τρεμοσαλεύει.
Ἑλπίδα ποιά; ἀπελπισίᾳς μονάχη ὦρα.....

Καὶ ὁ Τάφος, τί; στερνὴ, ποὺ ἄδικα, γυρεύει,
Χαρά, αἱματοστάλλαχτη ἢ καρδιά. Ἀλί μου,
Νὰ θάψω ξήτησα μιὰ ἀγάπη ξωντανή μου.

ΑΓΗΣ

ΣΤΡΟΦΕΣ

I

Τὸ καλυδάκι ἀνάμερο κι ὁ πόθος μου τρανός.
Κι ὅλο μὲ προσκαλοῦσες,
Χαμογελοῦσε ἀπάνω μας ἡ Ἀπρίλη ὁ οὐρανός.
Καὶ σὺ χαμογελοῦσες.

Κανένας μας δὲν ἔλεγε πὼς θάρθει μιὰ βραδιά,
κ' ἢ μπόρα θὰ μᾶς φτάσει,
Ἔτοι νὰ κλαίει σὰ σιγήν μας ἀστεῖρεντα ἢ καρδιά
κ' ἔτοι νὰ σκοτεινιάσει.

II

ὦ! καρδιοχιτύπι ἀνείπωτο, βραδάκι ἄλλοτινόν,
πόδα πρωταγαπήσει.
Ἔνα παιδάκι, ὅς εἴτανε, καὶ πάλι νὰ γινῶ,
κοντὰ σου, ἐρημοκλήσι.

Βρυσούλα, ποὺ κελάρυζες, σὰ νᾶσουνα ἡ ψυχὴ
τῆς ἀνθισμένης πλάσης,
Τώρα, πικρὰ ποὺ μέσα μου ἡ θύμησή σου ἀχέι,
σὰ δάγγος μιᾶς θαλάσσης...

III

Μὰ θάρθω' κι ὅπως ἔρχεται τοῦ Μάρτη τὸ πουλί,
στὴν πρωτινὴ φωλιά του,
Δὲν ξαίρω ἂν εἶν' ὁ Ἔρωτας ποὺ πίσω μὲ καλεῖ,
γὰρ ἡ δόξα ἐνὸς Θανάτου.

Σὲ μιὰν ἀκρούλα ἡλιόχαρη, τοῦ νοῦ κρυφὴ χαρά,
τὴ σκέψη μου τυλίγω.
Κι ἄλλη μιὰ σκέψη, ἀγάπη μου, σὰ φτάσω μιὰ φορὰ,
πὼς νὰ μὴν ξαναφύγω.

IV

Παρηγοριά κ' ἡ θύμησις, κι ὁ νοῦς τὴ λαχταρᾷ,
σὰν τὴ δροσιά τὸ φύλλο.
Κ' εἴταν τὸ συναπάντημα τὸ πρῶτό μας χαρά,
κοντὰ σὸν γκρέμιο μύλο.

Χαρά καὶ ποὺ τὴ χάριμα καὶ ποὺ δὲ μένει πιά,
παρὰ ἡ δοῇ σὸ δάσο,
Ἔνα πουλάκι ἐπαίξε τραγὰ στὴν χαρουνιά,
Κ' ἔλεγε νὰ τοῦ μοιάσω...

V

Χαράς παραμανιέματα μού πήραν τὴν καρδιά,
 κ' ἡ Νύχτα ξελογιάστρα,
 Σὰ νάγροικάει τὴ σκέψη μου, περνάει καὶ στὴν πο-
 δλα μού ρήγγει τῶστρα. (διὰ
 Μὰ ὁ πόνος εἶν' ἀγιάτρεντος. Κι ὁ χωρισμός πικρός,
 φαρμάκι πὺν μού δίνει!
 Θαρρεῖς ἡ Νύχτα τὸνισσε πὼς πέρασε ὁ καιρός,
 καὶ τῶστρα ξανασβήνει.

VI

Τώρα κι ἂν κλαίω, τὸ κλάμα μου τὸ πίνεις, ἐρημιά,
 σὰν τὸ νερόν ἢ ξέρα.
 Κανένας δὲ μάγοιόκησε. Σὰ νάμαι ἡ καλαμιά,
 οἱ τοῦ κάμπου τὸν ἀγέρα.
 Μὰ κι ὅσο νὰ πικραίνουμαι, δὲν εἶναι βολετό
 νὰ μεταγωνματῶσω,
 Καλύτερα ἕνας θάνατος, στὴ γνώμη πὺν θασιῶ,
 παρὰ νὰ λημονήσω.

VII

Καλή μου, ἐγὼ δὲ σοῦ πλεξα διαμάντια στὰ μαλλιά,
 κι ἄς σοῦ πρεπαν ἀστέρια.
 Τίς παπαροῦνες ἔμασα μακριὰ στὴν ἀντηλιά,
 μὲ τὰ φτωχὰ μου χέρια.
 Γιὰ τὴ χαρὰ πὺν μάντευες, τὸ μήνυμα πικρό,
 μὰ δὲν ἐδγῆκε ψέμα.
 Οἱ παπαροῦνες ἔμειναν ἀπάνω ἀπ' τὸν καιρό,
 μόνο, σὰ στάλες αἷμα...

VIII

Καὶ τώρα, ποῦ θὰ πάρομε, καρδιά μου, ἀναπνοή
 ἀπ' τὸν πικρὸν ἀγῶνα;
 'Ἡ Ἀνοιξη βασίλεψε.—Κι ἀπάνω σου ἡ πνοή
 δογγάει ἐνὸς χειμῶνα.
 (Κι ὅμως δὲν εἶναι ἡ ὥρα μου! Κι ὁ Χάρος ἂν γορ-
 τὸ χέρι του μ' ἀπλώνει, (γὰ
 Μὰ ἐγώ, καρδιά μου, μέσα μου, ὅσο κι' εἶν' ἀργά,
 σ' ἀκούω σὰν ἐν' ἀηδόνι.

IX

Τὸ καλυδάκι ἀνάμερο κι ὁ πόθος μου τρανός,
 Μὰ στὴ μεγάλη σιρότια,
 οἰμῶπως νὰ κλαίει, τοὺς ἡσίκους του σαλεύει ὁ σὺ-
 πικρὰ, χαμένα νιάτα! (σανός,
 Καὶ τὸ τραγοῦδι ἀνήμερο, κι ἀνήμερος ὁ νοῦς!
 Καὶ γιὰ ποῦ πάω δὲν ξαίρω...
 Πάω τοὺς καιροὺς τοὺς ὁμορφους καὶ τοὺς ἀλαργι-
 στὴ γῇ νὰ ξαναφέρω. (νοῦς

X

Ψυχὴ μου, ἀποκοιμήθηκες οἱ τοῦ πόνου τὰ φτερά,
 καὶ ποῖός θὰ σὲ ξυπνήσει!
 Μεγάλο τὸ παράπονο! Κι ἀπάνω στὰ νερά
 ὅλο νὰ κλαίει μιὰ δύση.
 Μὰ στὰ κλειστά σου βλέφαρα, σὰν ὄνειρο γλινκό,
 μιὰ πλάση φτερουγίζει!
 Σὰ νᾶναι, λές, τὸ πέλαο, ἀπόψε, τὸ γλαυκὸ,
 πὺν ἐντὸς μου ἀντιφεγγίζει.

ΑΘ. Γ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ

-5-

"Αχ! μὲ γνωρίζεις τόσο καλὰ ἐοῦ, διαβάσεις στὴν
 καρδιά του τόσο βαθιά, πὺν τίποτα δὲ σοῦ ξεφύγει.
 Ἀγάπη μου, κάθε φορὰ πὺν μού δίνεται ἀφορμὴ νὰ
 τὸ παρατηρήσω τὴ περιποιητικὸς πὺν εἶσαι, χαρὰ τρε-
 λὴ μὲ συνεπαίρνει. Μὴ σὲ μέλη, τὸ κατάλαβα πὼς
 δὲν μποροῦσες νὰ θάλῃς, οἱ τοῦ πλίκους σου ἐκείνους
 ἄλλο παρὰ στίχους, γιὰ τὰ ἄλλα, ὅπως σοῦ τὸ ξηγῶ
 καὶ πὺν ἀπάνω, θάρρεπε νὰ μού τὰ γράψῃς ἀπὸ δῶ,
 προτοῦ νὰ μού τὰ στείλῃς γιὰ νὰ μού ξανασταλοῦνε,
 καὶ θὰ μού τᾶγραφες μέσα στὴ χαρὰ μας, καὶ θὰ τὰ
 λάβαινα ὅποτε ἐγὼ μέσα στὴ λύπη μου. Κι ἀπὸ τὴ
 φροντίδα σου ἀπὸ τὴν βλέπω τὴν καρδιά σου πὺν δὲν
 εἶναι πρᾶμα, πὺν δὲν εἶναι χρωματιὰ ἢ ἀποχρωμα-
 τὰ τῆς ἀγάπης νὰ μὴν τὴ νιώθῃ.

Τοὺς καταχάρηκα τοὺς πλίκους σου καὶ κάθε φο-
 ρὰ σὲ βλογοῦσα γιὰ τὴν καλοσύνη σου, πὺν μὲ συγκι-
 νοῦσε καὶ κάθε φορὰ μὲ τάραιξε. Σωρὸ σωρὸ πρᾶμα-
 τα ἔχω νὰ σοῦ πῶ, νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἀπάνω σὲ χίλια
 δυὸ, καὶ δὲν ξαίρω ἂν θὰ τὸ κατορθώσω, μὲ τὸ ση-
 μερὸν τὸ ταχυδρομεῖο.

Ναί, διακ' ἤρθε τὸ γράμμα σου, φῶς μου, σοῦ ἔ-
 λεγα πὼς σήμερὰ τὸ πρῶτ', κατέβηκα πάλι στὴν ἀμ-

μονδιά μας, κι ἄξαφνα κοιτάζοντας τὴ θάλασσα πὺν
 σὲ πῆρε κ' ἔφυγες, μού ἦρθε ζᾶλη καὶ φαντάσου πὼς
 λιγοθύμησα κ' ἔπεσα χάμω. Μπόρεσα μόνις νὰ θα-
 σταχτῶ γιὰ νὰ μὴ μὲ διτῇ κανεῖς. Ἐπειτα συνέφερα.
 Καλὰ πὺν δὲν εἶτανε ψυχὴ στὴν ἀμμουδιά. Ἰσως εἴ-
 τανε καὶ τὸ κρῦο, πὺν πῆγα πρῶτ' πρῶτ'. Νὰ μὴ, μὰ
 νὰ μὴ σὲ μέλη. Ἀχ! τώρα μὲ τὰ γράμματά σου, μὴ
 φοβάσαι καὶ δὲν τὸ παθαίνω πιά μου.

Δέκα καὶ τέταρτο, βράδι.—"Ὁχ! φῶς
 μου ἐοῦ ἀγαπητό, σὰν ποτᾶμι τὸ πάθος σου, ἡ ἀγάπη
 σου ξεχειλίζει ἀπὸ τὸ γράμμα σου καὶ μού κατα-
 πλημύρισε τὴν ψυχὴ. Τὰ λόγια σου, Κωστή μου,
 τὴν ἴδια μέθῃ μού δίνουνε πὺν μού δίνανε καὶ τὰ χά-
 δια σου, πὺν μού δίνανε καὶ τὰ φιλιὰ σου. Κωστή,
 Κωστή, Κωστή, ἐοῦ πὺν φλογερά μου σ' ἀγαπῶ, δὲν
 τᾶκούς, μὰ δὲν τᾶκούς πὼς στὴ βοή σου, σὰ δέρεσαι
 καὶ κλαῖς, ἡ βοή μου ἀπαντᾷ, ἡ φωνή μου στὴ φωνή
 σου, σὰ μὲ φωνάζεις ἀπελπισμένα; Μὰ δὲν τὸ νιώ-
 θεις τόχα πὼς σὲ θέλω σὰν πὺν μὲ θέλεις, πὼς πε-
 θαίνω ἀπὸ εἶνα ὅπως καὶ σὺ ἀπὸ τὴν δόμη σου πρὸς